

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Bredstraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f7.50 per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Het jaar 1925 I. — Kerkelijk Leven: Mag met een verbeterde Bijbelvertaling langer gedraald? XII. Petrus van Maasticht over het spreken van de slang III (Slo). Het rationalistische gevaar. Ook een juridisch gevaar? I. Een Chr. Gerof. stem. (Naschrift). — Pop. Wetensch. Schetsen: Apocriefe Kerstgedachten II. — Muzikale Kroniek XVI. — Opvoeding en Onderwijs: Eenheid gevraagd. — Literatuur en Kunst: Een „psycho-pathologisch element“ in de moderne roman-literatuur II. — Zending en Evangelisatie: Stockholm en de Zending II. — Perschoonw. — Kerknieuws.

HET JAAR 1925.

I.

Het jaar van Locarno.

Men behoeft niet lang te zinnen of diep te peinen om voor het jaar, dat achter ons ligt, de juiste typeering te vinden.

Zij dringt zich vanzelf op.

Het jaar 1925 zal in de annalen der geschiedenis bekend blijven als het jaar van Locarno.

In dit pareltje onder de steden aan de Italiaansche meren, dat door de grootsche, doch rustige lijnen van zijn omgeving en de harmonieuze kleurenmeningeling van zijn natuur een vredessfeer schept, vonden na vele jaren van oortijdsch-modernen oorlog en vreeselijken vrede elkander voor het eerst de mogendheden, die al het mogelijke beproefd hadden om elkaar te verslinden.

16 October is een gouden datum geworden.

Zeven verdragen werden opgesteld, waarbij men zich verplichtte zich te onthouden van den aanvalsoorlog en zich verbond tot wederzijdsche hulp om zulk een aanvalsoorlog te keeren.

Den 1sten December werden te Londen de trakaten getoekend. En de geïllustreerde bladen lieten niet na de blijde gezichten der ondertekenaars bijzonder relif te geven.

En al kunnen wij de teekenstift niet prijzen, die de Kerstklokken liet bengelen: Locarno! Locarno! Locarno! al zien we de boodschap der engelen in Efrata's velden in het gebeurde te Locarno niet vervuld, al bleef het „Vrede op aarde“ voor ons waarachtig, ook toen de kanonnen dreunden en de natiën dreinden, toch mogen wij het nieuwe jaar slechts binnentreden met een danktoon, geheiligd aan Hem, die het den geloovigen weder bewees: Door Mij regeeren de koningen en de vorsten stellen gerechtigheid. Door Mij heerschen de heerschers en de prinses, al de rechters der aarde. (Spr. 8:15).

Want Locarno bereidde pure verrassing.

Wat daar tot stand kwam, was bijna de inval van een oogenblik.

Men had lange jaren op andere oplossingen gebreed.

Maar de schalen der vredesieren, die idealisten en practici hadden aangedragen, braken niet open.

Geen vredesduifje hipte zwak koerend er uit. Wat Bourgeois, Wilson, Cecil hadden gewild, die alleen van de volkenbondsidee heil verwachtten, werd niet verwezenlijkt.

Maar wat Austen Chamberlain oorspronkelijk niet had gewild, dat geschiedde.

Op het oogenblik wordt Chamberlain van alle kanten gevleid.

Hij is favoriet in Engeland, ja in heel Europa. Zoodra er weer Nobelprijzen worden uitgereikt, zal hij wel het eerst daarvoor in aanmerking komen.

Doch als die prijs hem wordt toegekend zal het zijn niet naar verdienste, maar naar genade, naar de algemeene genade onzes Gods.

De Engelsche bladen maken er geen geheim van, dat Chamberlain alle geniale gaven mist.

Hij heeft slechts gegrepen de vrucht, welke God aan den volkerenboom van Europa had doen ripen.

Hij zag het het eerst, dat zij rijp was.

Zijn oogen werden ervoor geopend.

Reeds in ons overzicht van het vorige jaar merken wij op, hoe de Opperste Wijsheid bezig was de tot ijs gestolde nationale gevoelens te ontdooien,

en, de wraak te verweken, de harde geluustrekken te ontspannen en een geest van toenadering aan te kweken.

Maar het vruchtbeginsel van saamhoorigheid had zich nog nauw gezet.

Wie had durven verwachten, dat het binnen één jaar tijds tot sappige vrucht zou zijn uitgegroeid? Het is wonderlijk in onze oogen.

Natuurlijk vielen de idealisten weer aan het droomen.

Eén kreeg het voor hem verrukkelijke gezicht, dat er geen grenzen meer in Europa bestonden. Geen lastige douanen vergalden meer de buitenslandsche reizen, geen invoerrechten hielden den nationalistischen najver wakker, geen vreemde munt gaf den toerist een gevoel van onwennigheid, geen statenbrokjes braken den leertragen scholier het hoofd. Europa was tot een eenheid saamsmeed.

Het gezicht was niet af.

Het gaf er geen opheldering over, of Esperanto, dan wel Ido, Etem of Continental allerwege zou worden gesproken; of de eenheid-Europa nog kleinere eenheden onder zich zou dullen, dan wel of ze ongedeeld zou zijn; of tot Europeesche hoofdstad Parijs, Weenen, Berlijn, Rome, Londen zou zijn verkoren, om Amsterdam en den Haag maar direkt uit te schakelen; of een Mussolini het diktatoriaat zou uitoefenen dan wel de spruit uit een of ander Europeesch koningshuis op een troon zou zetelen.

Dan was het visioen van Victor Hugo vollediger. Deze schouwde, hoe de Vereenigde Staten van Europa en de Vereenigde Staten van Amerika met behulp van een langen arm elkander de hand reikten.

Er zijn menschen, die nooit leeren, dat droomen bedragt zijn.

Trouwens het Freudisme zorgt er wel voor, dat de droompapieren op koers blijven.

Anderen mokken een beetje, dat Locarno een sta-in-den-weg voor de realisatie van de Volkenbondsidee is geworden.

Voor al op Amerika zijn zij gebeten, omdat dit land, dat eens bij monde van een zijner grootste zonen, Wilson, die idee evangeliseerde, later praktisch verloochende.

De optimisten onder hen maken bonne mine au mauvais jeu en prediken, dat Locarno in elk geval dient aangemerkt als een der treden van den Volkenbondsladder.

Als de menschheid nu maar wat kwieker wil worden, zal spoedig de bovenste sport zijn bereikt. En vooral als Amerika zijn houding wijzigt.

Amerika (waarmede wij korthedshalve de Vereenigde Staten van Noord-Amerika aanduiden) werd in het afgelopen jaar sterk bekritiseerd.

Toch moet, om billijk te blijven, aangenomen, dat, wanneer Amerika zich warmer jegens den Volkenbond had gedragen, Locarno slechts een nummer zou zijn in de lange lijst van plaatsen, waar konferenties mislukten.

Hoeveel ook wij voor de Volkenbondsidee gevoelen, wij kunnen er niet om rouwen, dat Amerika obstinaat blijft.

Welke motieven Amerika voor haar belangstellende onverschilligheid jegens Europeesche aangelegenheden heeft, valt moeilijk uit te maken.

Maar dat het door haar houding er toe medewerkt, dat Europa haar zelfstandigheid zooveel mogelijk bewaren zal, is buiten kijf.

Men heeft het Amerika kwalijk genomen, dat het onderscheiden landen om betaling van hun schulden maande.

Men meende, dat de Vereenigde Staten, waar dit jaar het oconomisch welvaren weer een snel klimmende kurve afteekende, tegenover zijn debiteuren wel wat hummer kon zijn en best de krijtjers op zijn lei kon uitgeven.

Caillaux en anderen hebben zich op de knie van Uncle Sam gezet om het hart van oompje te vernurwen.

Heelmaal vergeefs is hun diplomatieke zending niet geweest.

Oom wilde wel wat laten vallen.

Maar alles kwijtschelden — daar had de lange als met stijfel gestijfde Puntbaard geen ooren naar.

En Europa mag er dankbaar om zijn.

Nu vormt de schuldenlast een heilzaam tegenwicht tegen eventueelen oorlogslust.

Dat is een waarborg te meer voor de handhaving van Locarno's trakaten.

Want als Europa weer dik in het geld zat of althans oconomisch er wat bovenop was — wij vreezen, dat er weldra zoo af en toe met den sabel op de tafel zou worden geslagen.

Deernis met de slachtoffers van oconomische uitputting blijft ons hart vervullen, maar aan den anderen kant moet Europa toch nog eenige jaren lang zijn harde les van voren aan opzeggen, opdat voorloopig het getal slachtoffers niet vermeerderd worde.

Daarbij komt nog iets.

Indien de Volkenbondsgedachte in de richting van Wilson c.s. zich ontwikkelde en gestalte verkreeg, zou dat, naar wij duchten, een gevoelige slag zijn voor de Europeesche kultuur.

Door haar overwicht zou Amerika alle Europeesche Staten feitelijk van zich afhankelijk maken. Zij zou Europa absorbeeren. Gelijk het totnogtoe de Europeesche kultuur in zich opnam, zou zij wel blijven doen. Maar zoodra deze haar zelfstandigheid verliest, wordt zij in de ontplooiing van haar eigen karakter belemmerd. En op den duur moet zij dat karakter inboeten.

Dat zou voor de wereld een geweldige verarming beteekenen.

Want wij willen er niet aan, dat de Europeesche kultuur seniel is geworden.

Al zou zij haar eerste jeugd achter den rug hebben, des te meer rekenen wij haar onder de voorzienigheid Gods tot de veldragen prestaties van een volwassen persoonlijkheid in staat.

De meest natuurlijke ontwikkeling van het volkerenleven zou o.i. deze zijn, dat de Europeesche Staten met elkander een Bond vormden (niet tot Vereenigde Staten van Europa werden opgesmolten) en dat die Bond verband zocht met Amerika, opdat zij als twee tegen elkander opwegende machten zouden samenwerken.

Hoe meer de Volkenbond zich organischen groeien doet stelt, des te hechter zal hij blijken.

Baaron niet het minst begroeten wij in het voorbije jaar Locarno met vreugde.

Dan — loopen wij niet vooruit.

Ook onze idealen voor de menschheid moeten onderworpen aan Gods wil.

Vertrouwend leggen wij ons neer bij Zijn Woord: door Mij regeeren de koningen en stellen de vorsten gerechtigheid.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Mag met een verbeterde Bijbelvertaling langer gedraald?

XII.

Uitgangspunt voor de bespreking van deze urgente kwestie is het rapport, dat in deze materie op de Synode van 1917 werd uitgebracht en de konklusies, welke daar werden aangenomen. De Synode achtte een herziening van de Statenvertaling niet beslist noodzakelijk. Ten opzichte van de wenschelijkheid stond zij anders. Het rapport onderscheidde daarbij tusschen het groote bezwaren. De laatste zou de moeite niet loonen. Het gaf de voorkeur aan de tweede. Toch meende het rapport, en de Synode sloot zich daarbij aan, dat de Synode daartoe niet zelf het initiatief moest nemen, omdat nog te veel voorarbeid moest worden verricht.

Het bezwaar van den voorarbeid is thans